

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

D FA 1048/18
'S-GRAVENHAGE, 14 Februari 19 50
Javastraat 68

No. 79735

Bijl.: één

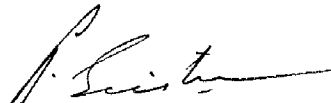
Betr.: E.V.C. en Indonesiërs

Y
GEHEIM

Ik heb de eer Uwe Excellentie hiernevens aan te bieden een geheim rapport over de activiteit van de E.V.C. onder de Indonesische arbeiders in Nederland en met betrekking tot de vakbeweging in Indonesië.

In het bijzonder moge ik Uwe aandacht vestigen op het vermelde over een kennelijk communistische poging om ontevredenheid te zaaien onder de Indonesische schepelingen, juist nu in Indonesië door de arbeiders meerdere eisen worden gesteld.

HET HOOFD VAN DE DIENST,

Mr. L. Einthoven.

A :

Z.E. de Minister President, -
Z.E. de Minister v. Binnenlandse Zaken,
Z.E. de Minister v. Buitenlandse Zaken,
Z.E. de Minister v. Justitie,
Z.E. de Minister v. Uniezaken en Overzeese
Rijksdelen,

te 'S-GRAVENHAGE.

7134 - '49

Str.: E.V.C. en
Indonesiers

Ongeveer sedert April 1949 is een verhoogde activiteit van de E.V.C. merkbaar met betrekking tot de Indonesische arbeiders in Nederland en de communistische vakbeweging in Indonesië. In het blad "Indonesia Merdeka" van de "Perhimpunan Indonesia" te Amsterdam werd een beschouwing gewijd aan de verhouding tussen werkgevers en werknemers in verband met de betekenis van de "World Federation of Trade Unions", het communistische Wereldvakverbond (W.V.V.). Daarin werd dit verbond genoemd de belangrijkste organisatie van vakarbeiders, die in 1945 te Londen werd opgericht met het doel de arbeiders van de gehele wereld te verenigen. In genoemd P.I.-orgaan werd verder in de opeenvolgende nummers (1949) opmerkelijk veel aandacht geschonken aan de noodzaak voor de Indonesische arbeiders om georganiseerd te zijn in communistische vakorganisaties, ook gedurende het verblijf in Nederland, waarvoor dan de E.V.C. de aangewezen organisatie was.

Het was als het ware een schriftelijke cursus in het P.I.-orgaan, waarbij onder meer ook een uiteenzetting is gegeven over wat moet worden verstaan onder E.V.C., Sobsi en W.V.V.

Het streven was en is er ook nu nog bij voortdurende op gericht de Indonesische arbeiders in Nederland zo veel mogelijk te beïnvloeden, wat van belang geacht kan worden met het oog op hun eventuele terugkeer in Indonesië. Zij kunnen daar dan medewerken aan de beïnvloeding der vakbeweging waarmee de E.V.C. zich uitdrukkelijk solidair heeft verklaard, o.a. tijdens het in 1949 te Amsterdam gehouden E.V.C.-congres bij monde van B.Blokzijl. Daarbij stelde hij toen tevens de eis tot onmiddellijk herstel van alle rechten en vrijheden van de groepen en verenigingen, aangesloten bij de "Sarekat Oemoem Boeroeh Seloeroeh Indonesia" - de algemene bond van arbeiders in geheel Indonesië -, bij verkorting allerwege Sobsi genoemd. (Reeds bij de oprichting dezer vakorganisatie was het duidelijk, dat de Sobsi in dezelfde verhouding tot de "Partai Komunis Indonesia" stond als de E.V.C. tot de C.P.N.).

Vorenbedoelde eis met betrekking tot de rechten en vrijheden der vakbeweging in Indonesië stamde geheel overeen met één der richtlijnen, uitgestippeld door de leider van de Sowjet-delegatie V.V.Kuznetsow, op het van 29 Juni tot 10 Juli 1949 te Milaan gehouden tweede wereldcongres van het Wereldvakverbond. Kuznetsow heeft daar namelijk betoogd, dat een oproep gericht moest worden tot de werkers der gehele wereld, o.a. ter intensivering van de strijd voor de rechten en de vrijheden der vakbeweging.

Duidelijk was het toen ook, dat het W.V.V. meer dan tevoren daadwerkelijk de activiteit van Moskou in het Verre Oosten zou gaan steunen. Tijdens het Milaan-congres werd immers besloten tot het houden in November 1949 van een Aziatische vakverenigingsconferentie te Peking.

De activiteit moest naar het oordeel der W.V.V.-leiders worden opgevoerd, onder meer om in de koloniale en half-koloniale gebieden nieuwe vakcentrales te winnen, waarbij gebruik gemaakt zou worden van de pers, de radio, massabijeenkomsten en andere "propagandawapens".

Ter intensivering van de activiteit is vervolgens tijdens de November-conferentie te Peking een permanent verbindingsbureau voor Azië opgericht. Aan het tot standkomen van dit verbindingsbureau (te Peking) heeft ook B.Blokzijl medegewerkt. Hij heeft de Peking-conferentie bijgewoond en hij heeft daar weer de banden kunnen aanhalen met de vakverenigingsdelegatie uit Indonesië.

B. Blokzijl, vice-president van het E.V.V., heeft te Peking o.a. verklaard, dat de E.V.C. alles zal doen om de eenheid te versterken.

De verwachting dat de E.V.C. onder aanvoering van Blokzijl de door het E.V.V. uitgestippelde richtlijnen, in het bijzonder ook ten aanzien van Indonesië zou naleven, is juist gebleken.

In het Septembernummer (1949) van "Indonesia Merdeka", waarop de E.V.C. met hulp van de Indonesische ex-marineschepeling Sudirdjo meer en meer invloed kon uitoefenen, is het Indonesische volk en in het bijzonder de Indonesische vakbeweging bijv. aangespoord om zich zoveel mogelijk aan te sluiten bij het E.V.V., omdat dit verbond met de Sowjet-Unie, de democratische landen in Oost-Europa en met het Chinese volk de enige zijn, die het Indonesische volk kunnen bevrijden en het wereldkapitalisme benevens het imperialisme (lees: de westerse invloed in Azië) kunnen vernietigen.

Bij de Indonesische arbeiders in Nederland wordt verder de gedachte aan de communistische activiteit in Indonesië zo levendig mogelijk gehouden en waar ontevredenheid bestaat wordt deze geprikkeld. Dit is het vorige jaar gebleken bij een staking - weliswaar van geringe omvang - van Indonesische kellners in een restaurant te Scheveningen. De eisden werden zoals gebruikelijk aanstands gesteund en ter adhaesie werden handtekeningen van Indonesische arbeiders verzameld.

Ongetwijfeld is verder onder E.V.C.-invloed tot stand gekomen een recente gelukwens van de groep Indonesische arbeiders in Den Haag aan het dagblad "De Waarheid" in verband met het in gebruiknemen van een eigen pers. De inhoud dezer gelukwens is een - natuurlijk overdreven maar als propaganda bedoelde - loftuiting aan het adres van "De Waarheid" en de C.P.N., "die beiden steeds de juiste voorlichting hebben gegeven van de nationale strijd en die beiden steeds op de bres hebben gestaan voor de vrijheid der koloniale en half-koloniale volkeren in het algemeen en van het Indonesische volk in het bijzonder".

Het heeft ook de aandacht getrokken, dat de E.V.C. bijzondere belangstelling heeft voor Indonesische ex-schepelingen. Er bestaan in dit verband aanwijzingen, dat men deze categorie wil benutten na het volgen van een kadercursus. Mogelijk dat hierin een herhaling kan worden gezien van de activiteit in vroegere jaren, toen Semacen en Darsono in Amsterdam een rol speelden in de pogingen om (ook toen) Indonesische schepelingen te bewegen een opleiding te Moskou te volgen teneinde daarna als communistische agenten in Indonesië werkzaam te zijn.

Met de E.V.C.-invloed houdt ongetwijfeld verband de publicatie in "De Waarheid" van 28 Januari 1950 (Haagse editie), dat "het Comité van Indonesische schepelingen in Nederland" zich met een manifest tot de Nederlandse werkers heeft gericht, waarin er op wordt gewezen, dat de omstandigheden, waarin de Indonesische schepelingen op Nederlandse schepen werken, veel te wenselijk overlaten. De Nederlandse werkers en in het bijzonder de vakorganisaties worden opgeroepen de Indonesische zeelieden te steunen in hun strijd voor hun dagelijkse belangen en voor gelijke behandeling en betaling (als de Nederlandse zeelieden) benevens voor opheffing van de rassendiscriminatie.

Het behoeft niet aan twijfel onderhevig te zijn, dat hierin gezien moet worden een communistische poging om ontevredenheid te zaaien onder de Indonesische schepelingen der op Indonesië varende boten. De oproep tenslotte om de kameraadschap tussen de Hollandse en Indonesische schepelingen te verstevigen komt ongeveer gelijktijdig met een telegram van de Indonesische arbeiders in Den Haag aan het Vredescomité in Rotterdam, zijnde een adhaesiebetuiging met de weigering om wapens uit Amerika te lossen.

Voor stakingen heeft de F.V.C. altijd veel belangstelling en zij tracht er zich zoveel mogelijk mede in te laten. Dit geldt evenzeer - en uiteraard - de thans telkens voorkomende stakingen in Indonesië. Het ligt dus geheel in de lijn harer activiteit deze stakingen zo mogelijk te steunen, hetzij direct dan wel indirect. De F.V.C. heeft thans - naar gepubliceerd is - duizend gulden uit haar solidariteitsfonds ter beschikking gesteld voor de in dit rapport genoemde Indonesische vakcentrale Sobsi, bedoeld als steun voor de gezinnen van stakers te Djakarta en Belawan.

-----

13 - 2 - 1950.